

[Ole Bjørn Kraft.]

Der er blevet stillet det direkte Spørgsmaal til mig, om min Overbevisning paa dette Omraade gik ud paa dette, at Ordningen af 1922 var tilfredsstillende. Det er i og for sig et overflødig Spørgsmaal at stille, thi det ærede Medlem ved jo meget vel, at Aarsagen til, at der blev fremsat et nyt Forsvarsforslag, og at vi i flere Aar har forhandlet om det, var denne, at baade den daværende Regering og det konservative Folkeparti var klar over, at 1922-Ordningen var brudt sammen, dels paa Grund af de for smaa Bevillinger, der var blevet givet til Flaaden, og dels fordi Flyvevaabenet havde gennemgaaet en saarivende Udvikling, at det var nødvendigt at tage Hensyn til den nye Situation, der forelaa.

Derfor har det hele Tiden været vor Bestræbelse at faa Ordningen af 1922 ændret. Den er under den nuværende Situation utilstrækkelig, og den er det naturligvis i særlig Grad, fordi der i en Aarrække er blevet givet for smaa Bevillinger til Flaaden, saaledes at den ikke en Gang har den Standard, som den burde have efter Lovens klare og uimodsige- lige Ord.

Jeg synes i det hele taget, det er lidt ejendommeligt, naar man fra socialdemokratisk Side vedbliver at tale paa en Maade, som om det konservative Folkeparti ikke havde vist sin Villie til at gøre en virkelig Indsats paa dette Omraade, ikke havde vist sin Kærlighed til denne Sag, der ligger os saa stærkt paa Sinde, da Forholdet jo dog er det, at vi i Foraaret tog Følgen af vort Standpunkt, og at vi ved den Lejlighed førte Sagen saa langt frem, at det bevirkede Valget og derefter Regerings-skiftet. Vi satte altsaa ikke noget partitaktisk Hensyn i Forgrunden, vi satte tværtimod vor Overbevisning i Forgrunden, vi tog Kampen for den, og vi har ogsaa taget Nederlaget.

Spørgsmaalet om, hvorvidt det er Mening at sætte den fulde Kraft ind paa et Forsvar, blev ogsaa stillet. Jeg vil derfor sige, at det er det konservative Folkepartis Opfattelse, at der skal skabes et Forsvar, som er i Stand til at løse de militære Opgaver, vi mener kan komme til at foreligge i den militærpolitiske Situation, vi befinder os i, efter at Folkeforbundet er blevet stiftet, og efter den Udvikling, der har fundet Sted siden da. Og vi mener, det er muligt at skabe et saadant Forsvar indenfor en Ramme, der ikke overstiger dette Lands økonomiske Kræfter. Naar

det ærede Medlem talte om, at det vilde koste 300 Mill. Kr. at naa til en saadan Ordning, er det jo Fantasterier; det vil meget vel være muligt at skabe en Luftflaade som den, jeg har talt om, for et Beløb, der ligger langt, langt under, hvad der her er blevet nævnt, det vil være muligt for 9—10 Mill. Kr. om Aaret at skabe en Luftflaade fuldt tilstrækkelig til Løsning af de Opgaver, der kan tænkes at komme til at foreligge for vort Vedkommende.

Hele den socialdemokratiske Agitation, der vender sig imod os og siger, at vi ikke kan magte Opgaven, og at vi ikke kan byde nogen Sikkerhed, den hviler paa Mosegrund, den er i Virkeligheden uberettiget, thi som jeg allerede har sagt, Socialdemokratiet kan heller ikke byde nogen Sikkerhed gennem sin Afrustning, Forholdet er tværtimod det modsatte.

Endelig vil jeg gøre et Par Bemærkninger angaaende den konservative Generalkorrespondance, det skal ikke blive mange Ord. En Del af de Betragtninger, det ærede Medlem fremsatte, hvilede øjensynlig paa Ukendskab til de faktisk herskende Forhold indenfor Pressen, og er derfor tilgivelige. Jeg skal derfor blot ganske kort oplyse det ærede Medlem om det virkelige Forhold, saa vil han indse, at han har taget fejl. Det ærede Medlem nævner saaledes „Aarhus Stiftstidende“ og bebrejder dette Blad, som jeg har den Ære at repræsentere her i Byen, at det ikke har optaget den paagældende Korrespondance fra P. Albin Hansson, men det skyldes simpelt hen — hvad jeg allerede ved et Tilraab søgte at vejlede det ærede Medlem om —, at „Aarhus Stiftstidende“ ikke abonnerer paa den konservative Generalkorrespondance og altsaa ingen Adgang og ingen Ret har til at bruge den konservative Generalkorrespondances Stof. Naar jeg har taget mig af denne Sag, er det ikke, fordi jeg har nogen speciel Tilknytning til den konservative Generalkorrespondance, men fordi jeg var vidende om, hvordan Sagen forholdt sig, og fandt det naturligt, at der blev ført et Forsvar mod det Angreb, som det ærede Medlem rettede paa den konservative Generalkorrespondance. Og hvad de københavnske Blade angaar, særlig Centralorganet „Nationaltidende“, er det ærede Medlems Angreb ganske uanvendeligt paa den Maade, han førte det, thi Forholdet er det, at dette Blad heller ikke har bragt de Udtalelser, som var til Gunst for det Synspunkt, vi har, det har ikke bragt Lykkes Udtalelser, og det har ikke bragt andres Udtalelser. Saa skulde dette maaske betegnes som Forsøg paa fra den konserva-